המפגש עם החתול – מסע ההשגחה של יחיאל

מאת: מיכאל הר לב

מרץ 1, 2020

את המפגש המיוחד עם "החתול" יחיאל לא ישכח. "החתול" הכיר לו את החיים בדוני, ומשם הדרך הייתה קצרה מאוד עד למפגש עם הבבא האיטלקי…

כבר באותו יום שהגיעו לגואה, יחיאל נסע עם רמי לקנות בגדים המתאימים לחום השורר בדרום הודו. מזג האוויר החמים והנוח השכיח ממנו מהר מאוד את העובדה שלפני כמה ימים הוא היה בסכנת מוות בגלל הכפור. אחר כך יחיאל התחיל להכיר את המקום החדש אליו הגיע. היה זה אזור שונה מאוד מאזור ההרים, הן מבחינה מנטלית והן מבחינה דתית. רוב ההודים באזור זה היו נוצרים ועובדה זו השפיעה גם על התנהגותם.

י : לבד וביחד

פרק ה : ברוך הבא לגיהינום ! פרק יא :
שובו של מושון

פרק ו : רחובות התוהו פרק
יב : החזרה מהכפור

אולי גם זה יעניין אתכם :

תפילה של ילד

לעשות את הבלתי אפשרי

להחזיק את המקל בשני הקצוות

אתם חשובים מאוד !

מרשם בדוק לחיים מאושרים

יחיאל לא האמין למראה עיניו . ליבו התמלא ברחמים על הצעיר שכל החיים היו לפניו ועכשיו איבד את השפיות שלו ! אחרי כמה ניסיונות כושלים לתקשר עם הבחור שהיה עמוק בתוך איזה סרט אימה , יחיאל הבין שעד כמה שהתנסה במצבים נפשיים לא קלים – זה מקרה מסוג שהוא עדיין לא מכיר . החברים של אותו בחור הצליחו לקחת אותו איתם לאיזו דירה ששם – כך קיוו – הוא יירגע . שבועות מספר אחרי כן כשביקש יחיאל לדעת מה עלה בגורלו , סיפרו לו שהוריו הגיעו להודו ולקחו אותו הביתה , ובארץ , בסביבה המוכרת והבטוחה הוא "ירד " מה"טריפ " הרע וכנראה שחזר לעצמו – המקרה הזה נגמר יחסית טוב ...

כאמור זה היה מקרה מזעזע למדי , וכאשר בהמשך הזמן פגש יחיאל עוד כמה וכמה "פליפ - אאוטים " שלפעמים היו גם מפריעים ומציקים לנופשים שישבו בבית הקפה או על החוף , התחיל יחיאל לפתח מחשבה , שכפי הנראה נשמות אלו מנסות להגיד משהו , לעורר את האנשים מאיזה חלום או שינה שהם נתונים בה – מחשבה זו הייתה אבן נוספת בבניין הרוחני של הצעיר שסירב להתעלם מהרמזים העבים שנשלחים אליו ואל הסובבים והבין שבוודאי יש דברים בגו , דבר שהכניס אותו למצב של "התבוננות ." יחיאל גם היה מאוד סקרן לדעת מה הדבר שאנשים אלו ראו שגרם למוחם לאבד קשר עם המציאות . הוא שאל את עצמו כמה פעמים את השאלה זו – עד שבסוף , כביכול , אמרו לו מן השמים : אתה רוצה לדעת

מה הם ראו ? נראה לך ... (אבל על זה תקראו בפרקים הבאים) .

יחיאל לא האמין למראה עיניו . ליבו התמלא ברחמים על הצעיר שכל החיים היו לפניו ועכשיו איבד את השפיות שלו ! רק כשהגיע לארץ הוא הצליח להשתחרר מה ”טריפ” הרע . המקרה הזה נגמר יחסית טוב , אך מה עם אחרים ?....

כשהגיע הערב הראשון בחוף , יחיאל החליט כי למרות שהאווירה בחופים הייתה מאוד חברתית , הרבה יותר מההרים , ואולי בגלל זה – הוא מעדיף להמשיך עם ה “לבד” שלו . היה לו צורך עז לא להיות תלוי באף אחד . לכן לא הצטרף למושון ורמי שהתחברו לחבורות שונות שגרו בבתים מקומיים , אלא החליט לישון על החוף . מזג האוויר היה מאוד נוח ויחיאל חשב שחתיכת בד שרכש ואיתה הקיף את מתניו , תוכל לשמש לו כסדין בלילה . הוא חיפש מקום נוח והתחיל להתמקם בו . בתוך כך ניגש אליו אחד המטיילים הוותיקים מחבריו של רמי . יחיאל הכיר אותו הכרות קצרה וידע רק שהוא מכונה “החתול”, כנראה בשל עיניו הירוקות והמאורכות . “החתול” הציע ליחיאל לבוא ולישון אצלו ב “דוני” שהיה לו סמוך לחוף .

הסבר קצר : הדוּני זה מדורה פולחנית שמדליקים בבור מרובע מצופה חימר . ה“באבות” ההודים נוהגים לנקות שטח כלשהו בטבע , שבמרכזו הדוּני ושם יושבים ימים ולילות במשך שנים כשהאש במרכז משמשת לפולחן , לבישול והכנת צ'אי ובעצם מהווה את הציר שסביבו סובבים החיים . הישראלים בהודו מאוד נמשכו לסגנון זה וביניהם “החתול”.

“בוא אלי” אמר ליחיאל , “אל תישן כך על החוף , יהיה לך קר ולא נוח , וגם מסתובבים פה כל מיני “יצורים” בלילה . בוא , יש לי מקום משלי לא רחוק מכאן על הגבעה בין העצים , עם דוּני פנוי בשבילך .” יחיאל ניסה לסרב כי הוא רצה לשמור על החירות שלו , אבל הבחור ביטל את סירובו בחביבות . היה נראה שהוא מבין לליבו של יחיאל , לכן חזר והדגיש בפניו שיהיה לו מקום שקט ופנוי והוא בכלל לא יפריע לו , כי גם הוא רוצה שקט .

יחיאל התרצה והתלווה אליו עד שהגיעו לגבעה הסמוכה לחוף , שהייתה מכוסה בעצים ושיחים ביניהם עברו שבילים במעלה הגבעה . הם עלו בחשכה הסמיכה עד שהגיעו לדוּני . הייתה זו מעין טרסה קטנה בין העצים שפונתה משיחים ואבנים שבמרכזה היה הדוּני , ובצידה מזרן פשוט לשינה . את הדוּני הזה קיבל יחיאל לרשותו , ובהמשך היה מעבר

צר בין שיחים לדוּני של “החתול”. המקום היה תחת כיפת השמים אבל העצים והשיחים יצרו כמו מערה מוגנת, שבתוספת האש שדלקה במרכז נתנו הרגשה מאוד נעימה וחמימה.

יחיאל ישן כמו תינוק והתעורר לאור הבוקר שחדר מבעד לעלי העצים בעדינות. לאור היום הוא הבחין שעל הגבעה היו עוד כמה טרסות שאוישו על ידי אנשים שרצו פינה שקטה וניצלו את מזג האוויר הנוח, חלק מהדוּנים היו מוסתרים בתוספת מחצלות או בדים, ובסך הכל הייתה זו “שכונה” מעניינת. יחיאל החליט לתור קצת את האזור, הוא ירד במורד השביל עד שהגיע לתחתית הגבעה. במקום זה היה דוּני גדול של “בבא” מפורסם. הוא היה למרבה הפליאה ממוצא איטלקי וחי שנים רבות בהודו עד שנעשה לאיש רוח נערץ על המטיילים. הוא לא היה בהודו באותו זמן, ובמקומו ישב בבא הודי צעיר וחביב.

הוא לא התכוון לעבוד את העבודות הזרות של ההודים, רק רצה להיות מכוון…

כשראה ההודי את יחיאל, חייך אליו במאור פנים והזמין אותו לשבת ולשתות צ’אי. יחיאל נהנה מהישיבה השלווה ליד הדוני עם הבבא, עם ריח הקטורת ושתיית הצ’אי, בפרט שההודי שר כל מיני שירים מעניינים ואפילו מצחיקים, וכך יום אחר יום התרגל לשבת שעות ארוכות עם ההודי ולהתחקות אחר הנהגתו. יום אחד, הגיע איטלקי צעיר שהיה תלמידו של בעל הדוּני המקורי. הוא היה לבוש בבגדי הבבות ההודיים, למרות היותו איטלקי, ולאחר כמה ימים בהם שהה בשקט ביחד עם ההודי,

יזם כמה מריבות עם ההודי עד שבסוף גירש אותו . כשראה שיחיאל מצטער על כך הסביר לו האיטלקי שהנ”ל פלש לדוּני לא לו , והזמין את יחיאל להמשיך לבוא ולשהות עמו .

עברו כמה שבועות , ויחיאל נעשה בן בית אצל התלמיד הצעיר , הוא הסתכל עליו רבות ועל הנהגותיו והחל להימשך לדרכם של הנזירים ההודיים הנקראים בפי הכל “בבא”, עד שיום אחד גם השתתף בטקס שמהלכו מרח האיטלקי אפר מעורב במים על עפעפיו , מצחו והחזה . כשחבריו הישראלים ראו שהוא מגיע בשעת הצהריים לבית הקפה עם האפר על פניו וגופו ועם המבט השלו , הם הסתכלו עליו בפליאה . יחיאל הרגיש צורך להגן על עצמו ואמר : “אני בכלל לא מתייחס לעבודת האלילים שבטקס הזה , כל מה שאנו רוצה הוא להיות “מכוון ”…

המוטו הזה ליווה אותו מאותו רגע ואילך – אני לא מתכוון כלל לעבוד את העבודות הזרות של ההודים , אני רק רוצה להתרכז ולהיות מכוון …

ובאמת , יחיאל סירב לחזור על ה”מנטרות ” שהבאבות תמיד שידלו את היהודים לשנן איתם . היו באבות שהסתכלו על יחיאל בכעס כעל חוצפן ומרדן , אבל הוא לא התייחס אליהם . אני לא עובד אלילים – חשב בגאווה – אני רק רוצה להיות מכוון , זה הכל …

שלווה עמוקה וריכוז בהיר החלו לאפיין את נפשו של יחיאל , וביטחונו העצמי הגיע לממדים קיצוניים . הפחד היה ממנו והלאה והוא החל לטייל לבדו לאורך קילומטרים רבים של חוף הים . תקופה מסוימת אחרי שלקה בשיעול עמוק הוא איבד את קולו , דבר שהכריח אותו להיות בשתיקה מוחלטת במשך כעשרה ימים , דבר שהעמיק עוד יותר את כוח ההתבוננות שלו . הוא ישב עם החברים והתבונן בהם . הוא שם לב וראה במוחש איך כל מילה שנאמרת על ידי מישהו גוררת אחריה סיבוך או מריבה , ובעקבות כך גם כשחזר אליו קולו מיעט מאוד בדיבור .

בשלב מסוים התחילו החברים מישראל להרגיש בו משהו אחר , והחלו להתייחס אליו בכבוד והערכה ואף לשאול אותו שאלות ולהתייעץ איתו . המושג של אדם שזכה להיות “מואר ” לא היה זר בהודו והיה נראה שיחיאל בדרך להיות כזה , אך האם אכן אפשר לקרוא לזה “הארה” או לא ? על כך בפרקים הבאים ….

עוד סיפורים מרגשים מהלב תמצאו בקישור הזה !